

OPATOBLEANTE

ДРУГИ КНИГИ ОТ КАРЪН МАКМЕНЪС

Един от нас вѣже

Двама могат да позят тайна

Един от нас е следващият

БРАТОВЪЕДИТЕ

КАРЪН МАКМЕНЪС

Превод от английски език
Йоана Гацова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The Cousins*
Copyright © 2020 by Karen M. McManus, LLC
All rights reserved.

Превод Йоана Гацова
© Егмонт България, 2020
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Павлина Върбанова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фридьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Алианс Принт“ ЕООД, София, 2021
Тираж: 2000 бр.
ISBN 978-954-27-2505-3

На Лин

ПЪРВА ГЛАВА

Мили

Пак закъснявах за вечеря, но този път не бях виновна аз. На пътя ми се беше изпречил досаден представител на мъжкия пол, който гържеше да ме угостои с ценното си мнение.

- Милдрег?! Това е име като за баба. И даже не като за готина баба - заяви той с такъв тон, сякаш казваше нещо много остроумно.

През всичките ми седемнайсет години живот на никоой друг не му беше хрумвало да отбележи, че името ми не е от онези класически имена, които звучат по-изискано. Но ето че най-после се беше намерил инвестиционен банкер от Уолстрийт*, със зализана прическа и пръстен на кутрето, който да ме озари с прозрението на своята наблюдателност.

Отпих малко от останалата ми газирана вода.

- Всъщност съм кръстена именно на баба ми - отбелязах.

Намирах се в един грил ресторант в центъра на града в

* Улица в Ню Йорк, където са разположени централните офиси на финансовите пазари и най-важните икономически институции в САЩ. - Бел. преб.

шест часа през една гъждовна априлска вечер и правех всичко възможно да се слая с тълпата посетители, дошли за часа с намаление на напитките. Понякога с приятелките ми играехме на тази игра – ходехме в бар-ресторанти, защото нямаше да ни проверят личните карти на входа. Обличахме най-семплите си рокли и си слагахме повечко грим. Поръчвахме си сода с резенче лимон – „Малка чаша, моля, не съм чак толкова жадна“ – и изпивахме набързо почти цялата, а после чакахме да видим дали някой няма да ни предложи да ни черпи питие.

Винаги се намираше някой.

Господин Пръстен на кутрето ми се усмихна, разкривайки зъби, които почти флуоресцираха на слабата светлина. Явно се грижеше редовно да ги избелва.

– Допада ми. Интересен контраст – като за толкова красива млада гама.

Той се наведе по-близо към мен и ме лъхна миризма на одеколон, достатъчна да ти докара главоболие. После добави:

– Много интригуващи черти имаш. Откъде си?

Уф! Беше малко по-поносимо от въпроса „Каква си?“, който също ми задаваха понякога, но все пак – отбрат.

– От Ню Йорк – натъртих. – А ти?

– Поначало, имах предвид – поясни той и на мен окончателно ми писна.

– От Ню Йорк – повторих и станах от бар стола.

Беше ме заговорил тъкмо когато и без това ми се беше приискало да си тръгна, защото да пия коктейли преди вечеря не беше особено добра идея. Улових погледа на Клоуц, една от приятелките ми, която седеше в отсрещния край на помещението, и ѝ махнах за довиждане, но преди да успея да се изнеса, Пръстен на кутрето наведе чашата си към моята и попита:

– Може ли да ти купя още едно питие?

- Не, благодаря. Имам среща.

Той се отдръпна назад със сбърчено чело. *Сиган* сбърчено. Трябваше да си запише час за нова инжекция ботокс при първа възможност. По бузите и около очите му също се забелязваха бръчици. Прекалено стар беше да ме сваля - дори наистина да бях студентка, за каквато понякога се представях.

- Защо тогава ми губиш времето? - изръмжа той, вече насочил поглед за мен в търсене на нова жертва.

Клоуи харесваше играта с бар-ресторантите, понеже, както твърдеше тя, момчетата в гимназията бяха прекалено незрели. Но понякога ми се струваше, че е по-добре да не разбираме колко по-зле става положението при мъжете с напредване на възрастта.

Извадох лимончето от чашата си и го стиснах. Не че се целех точно в очите му, но леко се разочаровах, когато сокът опръска само яката му.

- Извинявай - казах с меден гласец, пунах парченцето лимон обратно в чашата и я оставих на бара. - При нормални обстоятелства не бих го направила, но тук е толкова тъмно, че за момент те помислих за баща ми.

Как пък не! Баща ми изглеждаше доста по-добре и най-вече не беше такъв противен тип. Пръстен на кутрето зяпна от изненада, но аз побързах да се изнижа покрай него, преди да успее да отговори.

Ресторантът, където трябваше да отида, беше точно на отсрещната страна на улицата. Дамата на рецепцията ми се усмихна, когато влязох.

- Какво обичате?

- Имам уговорка за вечеря. На името Алисън.

Тя сведе поглед към тейфера пред себе си и леко сбърчи чело.

- Не виждам...

- Извинявайте, имах предвид Такахаши.

Разводът на родителите ми протече необичайно приятелски и едно от доказателствата за това бе фактът, че майка ми продължаваше да използва и двете си фамилни имена. „Това все пак си остава твоята фамилия – бе ми казала преди четири години, когато разводът беше окончателно подписан. – Пък и съм свикнала с нея.“

Бръчицата на челото на жената се задълбочи.

- И такова име не виждам.

- Тогава само Стори може би?

Изражението на жената се проясни.

- А! Ето го. Заповядайте насам.

Тя взе две менюта и ме повече между застланите с бели покривки маси, докато не стигнахме до едно сепаре в ъгъла. Стената в ъгъното му бе покрита с огледала и жената, седнала от едната страна, от време на време хвърляше скришни погледи към отражението си и оправяше някое миниатюрно кичурче от кока си, което явно само тя забелязваше.

Отпуснах се на мястото срещу нея, а хостесата остави двете огромни червени менюта пред нас.

- Значи тази вечер си Стори, а? – попитах.

Майка ми изчака хостесата да си тръгне, преди да отговори.

- Не бях в настроение да повтарям – въздъхна тя, а аз вдигнах вежда изненадано.

Обикновено не пропускаше възможност да постави на място всеки, който се правеше, че няма представа как да произнесе или запише японската фамилия на баща ми.

- Защо? – попитах, макар и да знаех, че няма да ми каже.

Първо имахме да минем сума ти подточка в плана „Критику към Мили“.

Тя остави чашата си, а десетината златни гривни на

кутката ѝ изгрънчаха леко. Майка ми е вицепрезидент на отдела „Връзки с обществеността“ във фирма за бижута и едно от предимствата на работата ѝ е, че винаги я снабдяват с най-новите модели за сезона. Тя ме обходи с поглед от глава до пети, като се възледа в тежкия ми грим и скромната тъмносиня рокля.

- Откъде се връщаш така официална?

„От бара отсреща“, помислих си аз, но на глас излъгах:

- От едно изложение в галерията на Клоуи.

Майката на Клоуи е собственик на галерия в скъпарския квартал на града и с приятелите ми прекарваме доста време там.

Мама вдигна чашата си с бяло вино. Отпи глътка, хвърли бърз поглед към огледалото, пригладу косата си. Когато я пуснеше свободно, тя падаше на тъмни къдрици, но както често обичаше да ми споменава, те вече не са толкова фини от бременността ѝ насам. Почти сигурна бях, че така и не ми е простила за това.

- Мислех, че имаш да учиш за класните.

- Да. Но вече приключих.

Тя стисна столчето на чашата така, че кокалчетата ѝ побеляха. Зачаках. „Мили, не можеш да си позволиш да завършиш предпоследната си година в гимназията с по-малко от петица среден успех. Тръгнала си по нанадолнището към посредствеността, а с баща ти сме вложили прекалено много усилия в теб, за да пропилееш такава възможност.“

Ако имах какъвто и да било музикален талант, бих основала група в чест на любимото предупреждение на мама и бих я кръстила „Нанадолнище към посредствеността“. Слушах вариации на тази тема от три години насам. Академия „Преском“ беше като фабрика за бъдещи студенти в Бръшляновата лига и най-голямото проклятие в целия живот на

майка ми беше фактът, че в класацията ни по успех в класа никога не помръдвах от голната половина.

Но лекция не последва. Вместо това мама протегна свободната си ръка и ме потупа по дланта сковано като марионетка, движена от неопитен кукловод.

- Е, много добре изглеждаш.

Изведнъж се настроих позорително. Достатъчно странно беше, че ме покани да се видим за вечеря - а и тя *никога* не ми правеше комплименти. Нито пък ме докосваше. Почувствах се, сякаш ми е устроила капан - сякаш се готвеше да ми каже нещо, което никак не би ми харесало.

- Да не си болна? - избълбах, неспособна да се спра. - Или татко?

Тя примигна и отгръпна ръка.

- Какво? Не! Защо питаш такова нещо?

- А тогава защо... - започнах аз, но млъкнах, когато един усмихнат сервитьор се появи до нас и започна да пълни чашиите ни с вода от една сребърна гарафа.

- Добър вечер, дами. Бихте ли искали да чуете специалистите за вечерта?

Огледах мама скришом над ръба на менюто си, докато той рецитираше ястия. Определено беше напрегната - видимо бе вкопчила пръсти в почти празната си винена чаша, - но си дадох сметка, че съм сгрешила, като съм предположила, че новините ще са лоши. Тъмносините ѝ очи сияеха, а възлещата на устните ѝ *почти* се издигаха нагоре. Предвкусваше нещо радостно, а не ужасно. Опитах се да си представя какво би могло да я направи щастлива - освен да нареда неочаквана поредица шестици и изведнъж да ме обявят за отличничката на випуска в „Прескот“.

Пари. Само това би могло да бъде. Те бяха най-важното нещо в живота на майка ми - или по-точно тяхната липса. И

двата ми родители имаха хубава работа, а баща ми, макар да се беше оженил повторно, винаги ми бе изпращал щедра издръжка. Новата му съпруга Суриа беше пълната противоположност на зла мащеха във всяко едно отношение, включително финансово. Никога не беше гледала с лошо око на значителните суми, които татко ни изпращаше всеки месец.

Но когато живееш в Манхатън, не е достатъчно просто да се *справяш*. Пък и майка ми е израсла в доста по-заможна среда.

Повишение в службата, предположих. Това трябва да беше. Чудесна новина – като се изключеше фактът, че със сигурност нямаше да пропусне да ми напомни, че го е получила благодарение на усилената си работа и аз също трябва да дам повече от себе си в буквално всяко отношение.

– За мен – салата „Цезар“ с пилешко. Без аншоа и със соса в отделна чинийка – поръча мама и подаде менюто на сервитьора, без да го погледне. – И още една чаша „Лангоа-Шато“, моля.

– Отлично. А за младата гама?

– Телешка пържола с кост, средно препечена, и голям печен картоф – отвърнах аз. Каквото и да беше на път да се случи, можех поне да се облажа.

След като келнерът се отдалечи, мама пресуши остатъка от виното си, а аз отпих от чашата с вода. Вече бях пила госта газирана вода в бара отсреща и тъкмо се готвех да отскоча до тоалетната, когато мама заговори:

– Днес получих едно много интересно писмо.

Ето какво било.

– Така ли? – попитах, но тя продължи да мълчи, така че я подканих пак: – От кой?

– От кого – поправи ме тя механично и прокара пръсти по ръба на столчето на чашата, а устните ѝ се извиха на още милиметър нагоре. – От баба ти.

Примигнах насреща ѝ.

- От баба ли?

Нямах никаква представа защо се гържи, сякаш това е боз знае каква сензация. Да, баба ми не ѝ изпращаше често имейли, но не беше чак нечувано. Тя беше от тина хора, които обичат да препращат статии на всички, на които вярва, че ще им бъдат интересни - и продължаваше да го прави и с мама дори след развода.

- Не. Другата ти баба.

- Какво? - сега вече наистина започвах да се обърквам. - Получила си писмо от... Милдред?

Не бях свикнала да изпълзвам галено име за майката на майка ми. Не я наричах „баба“, камо ли „бабче“ или всъщност *каквото и да било*, понеже никога не бях се срещала с нея.

- Да.

Сервитърът се върна с виното за мама и тя отпи дълга глътка. Аз продължавах да сега мълчаливо. През цялото ми детство баба ми по майчина линия бе осезаемо присъствие - но по-скоро като някой герой от приказка, отколкото като истински човек: заможната вдовица на Ейбрахам Стори, чийто пра-няколко-пъти-дядо бил пристигнал в Америка на „Мейфлауър“*. Предтечите ми бяха далеч по-интригуващи от който и да било учебник по история: родът им се замогнал с китолов, после загубил по-голямата част от богатството си поради провала на инвестициите си в железопътните линии и в крайна сметка пропилял остатъка в изкупуване на имоти на някакво забутано островче близо до крайбрежието на Масачузетс.

Остров Гъл представлявал почти безизвестно убежище, където обичали да ходят разни хипита и хора на изкуство-

* Името на кораб, с който в Америка пристигат първите английски заселници през 1620 г. - Бел. прев.

то, докато Ейбрахам Стори не го превърнал в онова, което беше днес: място, където богатите и полуизвестни хора пръскат безумни суми пари, за да се преструват, че се връщат назад към природата.

Майка ми и тримата ѝ братя са израснали в „Кетминт Хаус“ – огромно имение на плажа на острова, – където се занимавали с езда и разни тузарски балове. Принцовете и принцесата на остров Гъл. На поставката на камината в апартаментата ни има снимка на мама на осемнайсет години – как тъкмо слиза от една лимузина на ежегодната Лятна гала, която родителите ѝ устройвали в курорта. Беше облечена с бяла бална рокля, с коса, вдигната на сложна прическа, и с разкошна огърлица с голям гуамант на шията. Милдрег ѝ подарил огърлицата, когато мама навършила седемнайсет – и аз смятах, че мама ще направи същото на моя седемнайсети рожден ден.

Кое то така и не се случи. Макар че мама вече никога не я носеше.

Дядо ми починал малко преди майка ми да завърши гимназията. Две години по-късно Милдрег официално се отказала от всичките си деца. Скъсала с тях всички семейни и финансови връзки без каквото и да било обяснение, като се изключи едно-единствено изречение, изпратено в писмо две седмици преди Коледа по адвоката ѝ – един мъж на име Доналд Камдън, който познавал мама и братята ѝ, откакто се родили.

„Знаете какво направихте.“

Мама винаги твърдеше, че няма представа какво е имала предвид Милдрег.

– Четиримата се бяхме... разглезили, предполагам – обясняваше ми тя. – По онова време всички бяхме вече студенти, готвехме се да започнем собствен живот. Майка ми се чувстваше самотна след смъртта на баща ми и все ни молеше да ѝ

ходим на гости. Но ние не искахме.

Мама винаги наричаше родителите си така – „майка ми и баща ми“, официално, сякаш бяха герои от някой викториански роман.

– Нито един от нас не се върна у дома за Деня на благодарността през онази година. Имахме други планове. Тя ни беше бясна, но... – Тук изражението на мама винаги ставаше някак мрачно, умислено. – Но това е такава дреболия. Не като да е нещо непростимо.

Отначало мама и вуйчовците ми често правели опити да установят пак контакт с Милдрег. Непрекъснато търсели Доналд Камгън, който обаче им отговарял само с по някой имейл, в който просто им напомнял какви били нарежданията на баба ми. Изпратили ѝ покани за сватбите си, както и известия по повод раждането на внуците ѝ. Дори се редували да ходят до остров Гъл, където баба живееше и досега – но тя нито веднъж не склонила да се види или да разговаря с тях. Преди обичах да си представям как нахлува неочаквано в апартамента ни, увита в тежко кожено палто и обсипана с диаманти, и оповестява, че е дошла за мен – за внучката, кръстена на нейно име. После щеше да ме отведе в някой магазин за играчки и да ми купи всичко, което си пожелае, а накрая – да ми връчи един огромен чувал с пари, който да занесе у дома при нашите.

Почти сигурна бях, че и майка ми храни подобни фантазии. Защо иначе би обременила момиче, родено през двайсет и първи век, с името Милдрег? Но баба ми с помощта на адвоката си продължаваше твърдо да отказва да приеме децата си отново. И в крайна сметка те просто бяха спрели да се опитват.

Мама бе вперила в мен очаквателен поглед и се усетих, че още чака да ѝ отговоря.

- Получила си писмо от Милдрег? – попитах.
Тя кимна, но прочисти гърло, преди да отговори:

- Е... За да бъдем по-точни – *ти* си го получила.

- Аз? – повторих аз.

През последните пет минути речниковият ми запас се бе стопил почти до нулата.

- Пликът беше агресивен до мен, но писмото е за теб.

В главата ми изплува старият образ: аз и отдавна загубената ми баба пълним една пазарска количка чак до ръба с плюшени животни, навлечени с такива рокли, все едно сме се запътили към операта. И с блестящи диадеми и всичко останало. Потиснах образа и се помъчих да намеря още някоя дума.

- Тя... Дали е... Защо?

Майка ми бръкна в чантата си, извади един пощенски плик и го плъзна през масата към мен.

- Най-добре просто го прочети.

Отворих плика и извадих сгънат лист дебела хартия в кремав цвят, от който се носеше слабо уханье на люляк. В горния край бяха шамповани инициалите М. М. С. – Милдрег Маргарет Стори. Имената ни бяха почти еднакви – като се изключеше фактът, че моето включваше и фамилията Такахаши. Кратките абзаци бяха написани на машина, а под тях се виждаше сбутан, разкривен погнис.

Скъпа Мили,

Ти, разбира се, не ме познаваш. Причините за това са сложни, но с течение на годините стават все по-малко важни. Сега, когато се намираш на прага на живота си като млад възрастен, съм любопитна да те опозная.

Притежавам курортен комплекс на име „Остров

Гъл", който се намира на острова със същото име. Бих искала да поканя теб, както и братовчедите ти Джона и Обри да дойдете да живеете и работите в курорта това лято. Родителите ви също са работили тук като тийнейджъри и обстановката им се отрази благоприятно и обогатяващо.

Уверена съм, че ти и братовчедите ти също бихте имали полза от едно лято, прекарано в курорта. И тъй като здравословното ми състояние не е достатъчно добро да каня гости у дома, това би ми дало възможността да ви опозная.

Надявам се да приемеш поканата ми. Координаторът ни за новонает летен персонал Едуард Франклин ще се погрижи за пътните билети и другите подобни нужди. Можеш да се свържеш с него на имейл адреса, посочен по-долу.

С искрени благопожелания,
Милдред Стори

Прочетох писмото гва пъти, преди да сгъна пак листа и да го оставя на масата. Не вдигах поглед от него, но усещах как мама е вперила поглед в мен и очаква да проговоря. Сега вече наистина ми се ходеше до тоалетната, но просто трябваше да отпия глътка вода, за да успея да произнеса гумите:

- Тая подиграва ли ни се?

Каквото и да бе очаквала да кажа майка ми, със сигурност не беше това.

- Моля?

- Дај да видя дали съм разбрала правилно - започнах аз и усетих как бузите ми се сгорещяват, докато набутвах писмото обратно в плика. - Тази жена, която аз никога не съм

виждала и която те е изритала от живота си, без да се замисли, която не е благоволила да гоїде на сватбата ти, на кръщенето ми или каквото и да било друго събитие, свързано с това семейство, през последните двацет и четири години, която не ни се беше обаждала или писала допреди колко – пет минути, – тази жена иска да ида *да работя в хотела ѝ?*

– Не мисля, че гледаш на нещата от правилния ъгъл, Мили.

– А как? – едва не изпусках аз.

– Шиш! – изсъска мама и стрелна с поглед останалите посетители. Мразеше сцените на обществени места повече от всичко. – Като на една възможност.

– Възможност за *какво?* – попитах.

Тя се поколеба и се заигра с пръстена си – блестящ, но просто грънкулка в сравнение с невероятното изумрудено бижу, което бях виждала да краси ръката на Милдред на старите ѝ снимки, – и изведнџ схванах.

– Не, чакай, не ми отговаряй. Грешен въпрос. По-скоро трябваше да попитам: за *кой?*

– За кого – поправи ме майка ми, неспособна да се сдържи дори в такъв момент.

– Мислиш, че това е шанс да си възвърнем благоволенето ѝ, нали? Да ни... преунаследят.

– Няма такава гума.

– Господи, мамо, няма ли да спреш най-после? Лексиката ми ни е последна грижа!

– Съжалявам – каза тя, с което ме стъписа така, че не можах да довърша тирадата си. Очите ѝ все още блестяха, но сега беше и заради напирещите сълзи. – Просто... Тя ми е майка, Мили. От години чакам да ми проговори. Не знам защо го е направила сега или защо е писала на теб, или защо по *такъв* начин – но най-после е решила да ни протегне ръка. Ако не я приемем, може да не получим друга възможност.

- За какво?

- Да я опознаем отново.

На върха на езика ми беше да заявя: „Не ми пука“, но се сдържах. Щях да продължа с гумите „Справяме се чудесно и без нея“, но това не беше вярно. Изобщо не се справяхме чудесно.

Мама живееше вечно на ръба на една празнина с формата на Милдрег Стори – така беше, откакто се помнех. Това я беше превърнало в човек, който държи всички останали на разстояние – дори баща ми, когото знаех, че бе обичала до толкова, доколкото изобщо беше способна да обича някого. Когато бях малка, ги гледах заедно и си мечтаех и аз да намеря нещо толкова свършено. Но когато пораснах, започнах да забелязвам гребните жестове, с които мама непрекъснато отблъскваше татко от себе си. Как се сковаваше, когато той понечеше да я презърне, как използваше работата си като претекст да не се прибира, докато вече не станеше време да си лягаме, и как непрекъснато отказваше да участва в заниманията ни като семейство под предлог, че има мигрена – мигрена, която никога не я спхождаше в офиса. В крайна сметка тези моменти на хладнина и самоизолация прераснаха в навик да критикува абсолютно всичко, което татко правеше или казваше. И така – чак до деня, в който най-последно му каза да си върви.

А сега, когато него вече го нямаше, правеше същото с мен.

Изписах въпросителен знак върху запотената повърхност на чашата си с вода.

- Значи искаш да прекарам там цялото лято? – попитах.

- Много ще ти хареса, Мили – каза тя, а когато чу как изпръхтях, добави: – Не, наистина ще ти хареса. Курортът е разкошен и всяко лято е пълно с деца, които отиват да работят там откъде ли не. Всъщност конкуренцията е доста сериозна. Апартаментите за обслужващия персонал са прек-

расни, пък и получаваш достъп до всичко в хотела – като че ли си на ваканция.

- Ваканция, по време на която ще работя за собствената си баба.

- И ще си с братовчедите си.

- Дори не познавам братовчедите си.

Не бях виждала Обри, откакто семейството на вуйчо Адам се беше преместило в Орегон, когато гвете бяхме на пет. Джона живееше в Роуд Айланд, което не беше чак толкова далеч, но майка ми и неговият баща почти не си говореха. Последният път, когато всички се бяхме събрали на едно място, беше по случай рождения ден на вуйчо Андърс, когато бях на осем. Спомнях си само две неща за Джона. Първото беше, че ме фрасна по главата с една бухалка за уифълбол* и явно се разочарова, че не се разплаках. А второто – че се нагу като балон, след като беше хапнал от някакво предястие, към което имаше алергия – въпреки предупрежденията на майка му да не го пипа.

- Ще можеш да ги опознаеш. Всички сте на една и съща възраст и нито един от вас няма братя или сестри. Би било хубаво да сте си близки.

- Така както ти си си близка с вуйчо Адам, вуйчо Андърс и вуйчо Арчър? Почти никога не си говорите! И нямам нищо общо с братовчедите си – казах аз и бутнах плика към нея. – Няма да ходя. Не съм някое куче, което ще дотича веднага, щом тя свирне. Пък и не искам да ме няма цяло лято.

Мама пак започна да върти пръстена си.

- Предположих, че така ще кажеш. И знам, че искам от теб много. Затова ще ти дам нещо в замяна – каза тя и ръката ѝ се плъзна към едрите брънки на златистото колие,

* Разновидност на бейзбола, която се играе с по-лека пластмасова топка и пластмасова бухалка. – Бел. прев.

което проблясваше на фона на черната ѝ рокля. – Знам, че винаги много си харесвала гуамантеното ми колие. Би ли искала да ти го подаря – в знак на благодарност, ако се съгласиш да отидеш?

Изправих гръб. Вече можех да си представя как колието блещука на шията ми. Мечтаех си за него от години. Но бях смятала, че ще го получа като подарък – а не като *погкуп*.

„Защо не ми го подариш просто защото съм ти гъщеря?“ мина ми през ума не за първи път, но не бих посмяла да го изрека на глас. Може би защото ме беше страх, че ще ми даде същия отговор, който беше дала на татко – не с думите си, а с постъпките си: „Не заслужаваш“.

– Наследство е – отвърна тя, сякаш това не затвърждаваше идеята ми още повече.

Намръщих се, а тя опря перфектно лакираните си пръсти на плика. Не можеше да се каже, че го *побутва* към мен – по-скоро само го потуша.

– Решила бях да ти го дам, когато навършиш двайсет и една, но щом ще прекараш лятото в родния ми град... Е, стори ми се, че просто би било редно да е по-скоро.

Въздъгнах тихо, взех плика и го завъртях в ръка, докато мама отпиваше от виното си и ме чакаше спокойно. Не можех да преценя кое е по-гразнещо – фактът, че майка ми се опитваше да ме изнуди да прекарам лятото си, работейки за бабата, която изобщо не познавах, или фактът, че щеше да успее.